Grisha

A falevelek zörögve körözni kezdtek az udvaron, mintha egy láthatatlan varázsló intésére tették volna. A szél nem fújt, vagy egyelőre még hallgatott, a fák koronája is csak rezgett, de még suhogás sem volt hallható, csak a száraz levelek halk zörgése az aszfalton.

– Fúj, fúj a szél, jön az eső, az eső ismét – Nem, nem kapott választ, így nyugodtan elmélkedhetett tovább – lassan jön az ősz, a második ősz itt a lovardában. Szeretem a lovakat, szeretem az őszt. – de egy durva hang félbeszakította a nézelődését.

– Hé, tátott száj! Menj, és takarítsd ki a másik oldalt is! – három munkaruhás férfi ballagott az istálló felől, cigarettát fújva. Egyikük éppen egy üveg italt próbált visszarejteni bő nadrágjába, a másik meg kivillantotta sárga és hiányos fogsorát, ahogy röhögni kezdett.

– De én már… – semmi „de már”. Kussolj, és húzz vissza, csináld a dolgodat.

Mivel már közel jártak, még egy rúgó mozdulatot is tett felé, hogy tovább noszogassa. Megálltak közel hozzá, bámulták, mire lassan elindult, és a vasvillával a kezében elsomfordált az épület irányába.

– Nyomorult zakkant ruszki barom – intett utána az egyik, de azok hárman már nem foglalkoztak tovább vele, jobban lekötötte őket a csempészett ital.

– Egyszer kinyírom ezeket a rohadékokat is – kissé megrázkódott, ahogy előkerült ő, de aztán tovább sétált, amazok meg röhögtek mögötte.
– Lehetnél keményebb, nem muszáj mindenkinek a munkáját neked végezned.
– De én szeretem Pantallót, szívesen vagyok vele, ő a barátom. Inkább vele vagyok, mint ezekkel.
– Tőlem.

Az istálló meglehetősen nagy építmény volt, még az előző században épült, jórészt terméskőből. A bokszok hosszan sorakoztak benne kétoldalt, némelyikből kíváncsi lófejek bambultak ki, másokból, amikkel már végzett, és bevetette a friss szénát, már csak diszkrét hersegés és a néha a paták dobogása hallatszott. Legalább tíz állást ki kellett még trágyáznia, lassan és nyugodtan végezte a munkáját tudta, hogy a délutánja ismét ezzel fog telni.

Az udvar felől zaj hallatszott, egy autó kanyarodott be az épület elé. Először még nem is hallotta, a szél lassan elkezdett zúgni keresztül az ódon épületen, de az ajtó csapódását már meghallotta.
– Figyelj és nézd meg, ki jött – förmedt rá ő, ő pedig kilépett a folyosóra, és kinézett a sarkig kitárt nagy ajtón. Egy öltönyös férfi nézett közbe tétován a placcon, majd a három rossz-arcúhoz lépett, akik kétségbeesetten próbálták eltüntetni az italos üveget. Éppen, hogy csak megszólította őket, amikor már két kéz is az istálló irányába lendült, a harmadiké csak azért nem, mert ő szorongatta a gatyájába rejtett flaskát.

– A kurva életbe, azt hiszem, megint mennünk kell – szólalt meg a hang, majd rögtön ráförmedt:
– Most gyorsan futás Pantalló bokszába, és feszítsd fel a lécet, ami alatt a stukker van meg a hátizsák! De gyorsan! – a férfi leszegett fejjel, hátát a lécsornak vetve gyorsan elszaladt az egyik állásig, ott egy gyors mozdulattal végigsimította a kinéző középmagas fekete lónak a fejét, mire az elégedetten felhorkantott, és a gyorsan nyitott ajtón beslisszolt mellette.

– Grigorij Rodionov? – az öltönyös férfi hátát a kitárt ajtónak vetve a válla felett belesett az üresen ásítozó épületbe. Illetve nem volt az üres, egyre több lófej tűnt fel a bokszok ajtajánál, és bámulták a történéseket.

– Grigorij Rodionov? – ismételte meg a férfi a kérdést kissé hangosabban és elnyújtottan, miközben félrehajtotta a zakóját, és az alatta lapuló övről előhalászta a pisztolyát, és óvatosan két kézzel kibiztosította azt. A hátra sikló szán halk kattanása is tisztán hallatszott a csendben. A mindeddig az udvar sarkában nevetgélő és ingyen műsort váró trió rögtön meggondolta magát, és gyorsan eloldalogtak. A férfi egy jól begyakorlott mozdulattal fordult az épületbe, hátát a bokszok palánkjának vetve óvatosan araszolni kezdett. A minden boksznál a hátát a falnak vetve és így takarásban maradva rutinosan befordult, és pisztolyával pásztázta végig azokat.

– Grigorij, tudom, hogy itt van. Adja meg magát, vége a játszmájának! – kiabálta, miközben már a második pár bokszot nézte át. Közben Grigorij szinte hangtalanul lefeszítette a karám hátoldalán az egyik deszkalapot, hosszasan kutatott mögötte, majd a kezében egy pisztollyal óvatosan a fekete ló szügye és a bokszajtó közé húzódott. Óvatosan végig simította a lovat, mire az felhorkant, elnyomva ezzel a fegyver szánjának a csattanását.

Az öltönyös férfi már a szomszéd boksznál járt, és ahogy a fekete lóhoz ért, egy precíz mozdulatsorral, két kézzel tartott pisztolyával pásztázta végig a sarkokat, de nem vette észre az ajtópalánk túloldalán meglapuló férfit. Továbblépett a következő bokszhoz, mire a rejtőzködő férfi villámgyorsan felpattant és egész közelről négy gyors lövést adott le. A lövések szinte csak halk csattanásokkal jártak, a .22 kalibernek köszönhetően, a lovak nem is riadtak meg tőle. Az öltönyös megtántorodott, és a nyakához kapott, majd összerogyott. Nem halt meg, a lövések a nyakát és a mellkasát érték, de a pisztolyt elejtette. Most oldalára fordulva próbálta megkaparintani a fegyvert, de a bokszajtót gyorsan feltáró férfi gyorsabb volt, és felkapta azt.
– Kilenc milliméteres. Jó cucc, azért ügyes voltam, nem? – még folytatta volna az öndicséretet, de őő ráförmedt.

– Öld meg! Nyírd ki! – mire a férfi, zavartan hadonászva a fegyverrel felnyögött.
– Nem, nem akarom. Nem akarok többet ölni – és a földön ziháló öltönyösre nézett.
– Akkor arra foglak kényszeríteni, hogy lődd le Pantallót! Lődd le! Lődd le valamelyiket! Valamelyik átkozott büdös lovat!

A férfi zavartan a földre rogyott, és tanácstalanul a lóra nézett. A ló is őt bámulta, amikor az öltönyös a keze irányába tett még egy tétova mozdulatot. Nem tudni, hogy támadólag, vagy csak nyugtatóan, de nagyon elmérte a lehetőségeit. A férfi feltérdelt és míg az egyik karját az arca elé emelte keresztbe, jobb kézzel négy gyors lövést eresztett támadójába. Meleg vér fröccsent a ruhájára, a boksz oldalára, a lovak pedig rémültem ágaskodtak és dobogtak. A férfi a kezében forgatni kezdte a pisztolyt.

– Azta, ez jó pisztoly. 9 milliméteres, mekkorát szólt. Ezt megtartom – és gyorsan zsebre vágta.
– Nem tartod meg. Dobd el! Dobd be a trágyatárolóba!
– Nem, most nem. Ez most kell nekem!
– Jól van, kutasd át a fazont!

Lassan terjeszkedett a vérfolt a halott férfi alatt a szalmával fedett betonpadlón. Először óvatosan próbálta azt az oldaláról a hátára visszafordítani, de amikor ez nem ment elkezdte cibálni. A hulla végül a hátára fordult. A zakó zsebéből előkerült igazolvány szerint Frank Ahorn a BND –nek, a német titkosszolgálatnak dolgozott, zsebeiből még egy tartaléktár és egy pénztárca is előkerült, több mint száz euróval.
– Azta, mennyi pénz – álmélkodott, de őő sürgetni kezdte:
– Gyorsan, fogd a hátizsákot, a kocsikulcsot és gyorsan futás a kocsihoz.
– Még vissza akarok menni a szállásra a ruháimért!
– Nem mész sehova! Gyerünk, gyorsan! Hamarosan nagyon sokan akarnak megint a börtönbe juttatni. Érted jönnek.

– Na, oda nem fognak visszavinni! Oda biztos, hogy nem!
– Akkor gyerünk, kapd össze magad, és irány a kocsi! Várj! A doboz benne van a hátizsákban? – a férfi megtorpant és megmerevedett.
– A fadoboz? Az egy gonosz… – de nem tudta befejezni.
– Akkor menj vissza, és rakd be! És ne próbálj többször átverni, mert tudod, hogy mire vagyok képes!
– Tudom – mormolta, és visszaoldalgott a felfeszített deszkához, benyúlt és egy kézre eső méretű fakockát halászott elő onnan és fordított át a nyitott hátizsákba. Felkapta a csomagot, végigsimította a még mindig ideges fekete lovat.
– Viszlát, Pantalló! - és könnyező szemekkel kisétált a kocsihoz.

A szitáló és életlen felvételen a férfi az autóhoz lépett, körbenézett, majd egészen nyugodtan beszállt. A napfény tükröződött a szélvédőn, így csak az látszott még, hogy nagyjából egy fél perc elteltével a kocsi meglódul, és eltűnik a képről. Az utolsó néhány képkockán még feltűnik a vezető férfi sziluettje.
– Ennyi? – a szőke, negyvenes nő bosszankodóan toppantott egyet a cipőjével. Az elegáns kabátja és nadrágja nem kis kontrasztot állított az azokra húzott lő-álló mellénnyel „Polizei” felirattal. – Hát ez nem sok. Kollégája, egy jóval fiatalabb férfi mellette megvonta a vállát – Ennyi. És ilyen szar minőségű. Ez egy pszichiátriai kezelőotthon, – és folytatta volna, de a nő idegesen közbevágott – Bla Blabla, delfinterápia bűnözőknek, akikre nem sikerült rábizonyítani a gyilkosságot. De most már kettő is van a rovásán.
– Vagy még több – dünnyögött az ajtóban egy mélyebb hang, mindketten odafordultak.
– Sorold, Klaus! – sóhajtotta a nő megadóan.
– Az intézetvezető nő, öööhm, – gyorsan belelapozott a jegyzetébe, a szemüveget a homlokáról a helyére illesztette, és úgy pásztázta az írását – Ahhm, megvan! Brigitte Hartmann, aha, szóval szerinte már volt egy eltűnés, két hónapja, csak hát ugye, innen azért tényleg szoktak csak úgy eltűnögetni, emberek. – tovább keresgélt, majd megtalálta – Pjotr Grenewock… ahh, Grenevocski, vagy valami ilyesmi, – legyintett és még folytatta volna, de a nő ismét indulatosan toppantott – Jól van fiúk, ugorjatok neki, adjátok ki a körözéseket, én meg beszélek Frau Hartmannnal. Ah, várjunk csak, Peter – fordult vissza a fiatalabb férfihez, aki ismét belemélyedt a laptopjába – mit tudunk az elkövetőről?
– Grigorij Rodionov, 31, orosz állampolgár, utolsó bejelentett lakhelye Nürnberg, Okenstrasse 11. Szoftverfejlesztő volt a NeuraIO nevű cégnél, bekattant, az egyik kollégáját lelőtte valami szakmai vita nyomán. Fegyver, áldozat eltűnt, … Úgy látszik, ebben jó a srác – nézett fel a képernyőről, az eddigi monoton felolvasási stílusát megszakítva – mindenesetre némi előzetes után „delfinterápiát” kapott – ez utóbbi szót lassan és kihangsúlyozva mondta – és nagyjából ennyi. Se gyorshajtás, se bolti lopás, se rendőrgyilkosság.
– Azt azért tudhatjuk, hogy mi a szart keresett itt egy ügynök egyedül egy korábban gyilkossággal bevádolt tagot begyűjteni?
– Hát, ez jó kérdés – túrta meg szerte álló hajzatát egy széles mozdulattal a srác – majd rákérdezek, de ismered őket. Csodálom, hogy még nem sereglenek itt páncélosokkal és helikopterekkel.

Két óra múlva mindhárman egy éppen leszálló helikoptertől nem messze várakoztak. Az éppen, hogy földet érintő gépből egy férfi pattant ki sisakkal, majd már a földről körkörös mozdulattal intett a pilótának. Mire kiért a rotorlapátok alól, a gép ismét elemelkedett, jókora vihart kavarva a rögtönzött leszállóplaccon. A férfi, ahogy levette a sisakot, egy jól összeborzolt, szakállas kora-hatvanas arc tűnt fel belőle.

– Frau Polzmann, – kezet nyújtott a nő felé – Hans Grottel vagyok, a BND megbízott nyomozója. Azt hiszem, én fogom vezetni a nyomozást, de nem akarom önt kigolyózni, kérem, tudom, hogy a hivatalnak ez ügyben rossz híre van, de azért próbáljunk meg együttműködni. Kivételesen. – elvigyorodott, és a nyomozónő vonásai is kissé megenyhültek – Rendben.
– Elég sok mindent elolvastam az önök jelentéséből idefelé jövet, eddig szép munka. Megnézhetném

Frankot? – egy sötét felhő suhant át az ábrázatán.
– Persze, – intett a nő – és nyomában a három férfivel a pajta felé siettek.

– Fogalmam sincs, hogy miért jött el egyedül – dörmögte Grottel a vértócsában fekvő férfit nézve. A háttérben a helyszínelők még a nyomok rögzítésével voltak elfoglalva, vakuk villogtak mindenütt, a lovak félősen a bokszaik végébe húzódtak. – Ezt rendesen elszúrtad, Frank! – intett megrovóan a hulla felé, majd a kócos férfi felé fordult – Szóval elvitte a fegyverét meg a tálcáját? – Ühüm, – biccentette az.
– Mindig volt nála tartaléktár, azt megtalálták? – egy nemleges fejbillentés volt a válasz, de a nő folytatta a gondolatmenetet – Akkor még van muníciója bőven. – kis várakozás után az idősebb férfihez fordult – Egyébként miért is akarták begyűjteni Rodionovot?

A férfi egy darabig lamentált a válaszon – Ez alapvetően persze titok, de a nyomozást akadályoznám, ha nem mondanám el. – sóhajtott – Furcsa egy tag. Zseniális programozó, de emberként egy rendkívül instabil személyiség. A cégtől azért rúgták ki…
– A NeuralIO-tól – szúrta közbe Holatschek, az öreg biccentett, majd folytatta - mivel feltételezték, hogy ellopott tőlük valamit, és felhasználta azt.
– Nem lehetne esetleg egy kicsit konkrétabban – toppantott szokása szerint a nyomozónő, mire Grottel egy nagy levegőt vett, lassan kifújta.
– Oké. A NeuralIO közvetlen neurális kommunikáció fejlesztésével foglalkozik. Ez azt jelenti, hogy mondjuk kéz nélküli embereknek az agyába beépítenek egy chipet, és azon keresztül megtanulja mozgatni a művégtagot, vagy akik bénulás miatt például nem tudnak beszélni, azok az emberek ismét megtanulhatják azt speciális egységeken keresztül. Rodionov zseniális fejlesztéseket indított a cégnél, de főleg azzal kísérletezett, hogy hogyan tudná ezt az eljárást a számítógépekkel való kapcsolattartáshoz alkalmazni.
– Aha, szóval billentyűzet meg egér helyett? – kérdezett bele Holatschek ismét.
– Igen – az idős nyomozó nem hagyta kizökkenteni magát, folytatta – meg képernyő helyett – erre már Holatschek elismerően füttyentett egyet – Az igen.
– Messzire jutott, gyorsan nagyon messzire. A cégnél ezt a tempót nem tudták követni. Ők az eljárás biztonságával is foglalkozni akartak, az esetleges rizikókat fel akarták térképezni, de ezeken az ötleteken Rodionov kibukott. Ő azonnal ki akarta próbálni magán az eljárást, de nem talált senkit, aki ezt támogatta volna. Ezeknek az IC-knek a beépítése nem egyszerű dolog, gondoljunk bele, az agyba kell nagyon pontosan beültetni valami nem igazán tesztelt hardvert. Mindenesetre a tag egy éve megkattant, az egyik kollégáját megzsarolva betört az intézetbe, és onnan néhány szett ilyen készüléket elkötött.
– IC-t?
– Nem, ez egy kicsit több, mint egy IC. Az IC az koponya belső felületére kerül, az úgynevezett transzmitterek, azaz átviteli szenzorok drótok végén meg az agy különböző területeire kerülnek be. Azaz ezeket beszurkálják az agyba.
– Uhhh. – fintorodott el a fiatal nyomozó ismét.
– A kollégájára, akivel bevitette magát a laborba, soha többet nem találtuk meg, a konyhájából meg az elrablása estéjén eltűnt egy jókora konyhakés, na azt sem találtuk meg. Rodionov is eltűnt egy időre, mint utólag – amikor már rászálltunk – kiderült, hogy Oroszországba ment, és jó okunk van feltételezni, hogy beépíttette magának a neurotranszmittert ott.

Ahogy ismét felbukkant Németországban, a rendőrség persze rögtön lekapcsolta, de a gyilkossággal nem tudták megvádolni, nem volt szinte semmi bizonyíték ellene, a volt cége visszavonta a feljelentést, így a bíró némi előzetes után ezt a terápiás központot ajánlotta neki. De úgy olvastam, hogy itt is történt egy gyilkosság.

– Nem, ez egyelőre csak feltevés – lemondóan legyintett a nő – egy drogozásért meg terjesztésért ide küldött tag tűnt el, de lehet, hogy csak unta itt a kosztot. Most hallgatjuk ki ezt a díszes kompániát, –

az udvar felé bökött, ahol a leszálló este ellenére is éles lámák világítottak és emberek várakoztak ott
– Lassan haladunk, de az egyik tag elköpte, hogy ennek a Grenevoschky-nak – a nevet egy cetliről olvasta fel – volt egy pisztolya, amit mindig magánál tartott. Ez egy .22-es volt, és hát Frankot – kissé színpadiasan az immár letakart halott felé intett – is először egy ilyennel sebesítette meg emberünk.
– Lett valami új bizonyíték az ügyben, és azért jött ide Frank? – vetette fel a kérdést Erika Grottelnek.
– Nem, nem került elő semmi. Igazán csak rá akartak ijeszteni az fazonra, hogy hátha elkezd magától is énekelni.
Hát – ismét jó mélyet sóhajtott – ez nem jött össze.

Egy fél percig mind a négyen lefoglalták magukat gondolataik rendezgetésével, aztán Moor nyomozó vetette fel a mindannyijukat foglalkoztató kérdést – Akkor hogyan tovább? Grottel körbenézett, de úgy vette, hogy ezt a kérdést senki nem akarja elsőnek megválaszolni – A helikopter már itt van, hőkamera is van rajta, bevetésre kész, ha megtaláljuk a lopott kocsit. Lehet, hogy jó lenne némi állományt is toborozni a kereséshez majd, esetleg kutyás osztagokat is. Hallom, már felállították az ellenőrzőpontokat az utakon és a pályákon, ez remek. Most várjuk, hogy hol bukkan fel a gyilkos. – körbenézett a többieken, de senki nem jelezte, hogy beszélne, kisétált a pajta előtti térre, ahol a rendőrök éppen a három, az eseményeket közelről is látó férfit kérdezték ki.

– A kurva életbe – tekergette a kormányt és nyomta a gézt, de a kocsi csak oldalra billent egy kicsit, majd visszacsúszott az eredeti pozíciójába. Az Audi félig lebukott az útról és a vizes füvön csak pörgött a kereke, dobálta a felkapott sárdarabkákat. – Elakadtunk.
– Mert béna vagy mint mindig, – kezdett bele a hang, de a férfi indulatosan letorkolta – Kussolj, majdnem belefutottunk abba az ellenőrzőpontba! Még jó, hogy láttam a kanyar mögött a villogó kék fényt és még időben elkanyarodtam erre a rohadt makadámútra.
– Attól még béna vagy.
Dühösen kiszállt a kocsiból, indulatosan becsapta az ajtót, felnézett az égre, ahonnan az arcába hullott a szemerkélő eső, és ordítva káromkodni kezdett oroszul, a kocsi oldalát rugdalva. Ettől viszont elvesztette az egyensúlyát az enyhe rézsűn, és lecsúszott a vizes füvön. A kocsi két hátsó kereke megmaradt az úton, de az első kerekek a füvön fekete nyomot hagyva félig a levegőben lógtak.
– Na, és most hogyan tovább? – szólalt meg benne gunyorosan a hang, mire legyintett, és dühödten rávágta – Várunk.
– No de mire? – már válaszolt is volna valami szaftosat, de a háttérben apró zümmögés kezdett határozott berregéssé alakulni. Valami érkezett az erdő felől. Óvatosan kikászálódott az árok széléről, megpróbálta leporolni magát, de csak azt érte el, hogy a tenyere is csupa sár lett és ezt alaposan szétkente a ruháján.

Egy robogón egy alak tartott feléje, már messziről látszott, hogy sárga esőkabátot visel és egy horgászbot meredezett mögötte, mint egy vitorla. A férfi gyorsan kinyitotta az autó ajtaját, benyúlt a középkonzolra, és egy gyors mozdulattal kikapta onnan a pisztolyt és a pulóverét feltűrve a nadrágjába csúsztatta azt.

A motoron egy nagydarab, szakállas férfi tartott feléjük, az egyik kezével időnként letörölve a bukósisakjáról az esőcseppeket. Már közel járt a félig árokba csúszott autóhoz, amikor a sisaktörlés után észrevette Rodionovot az úton. Kissé bizonytalanul lassított és megrángatta a kormányt, majd – valószínűleg nem ítélte eléggé rokonszenvesnek az út közepén neki integető csupa sár alakot – az út széle felé vette az irányt, hogy kikerülje őt.

A férfi először tétován nézte, ahogy a motoros próbál elszelelni mellette, majd hirtelen a szakállas felé ugrott, és vékony termete ellenére a felöklelte a motorost. Az esés után a jármű még futott egy darabig, és az árok oldalán állt meg dünnyögve, a meglepett szakállas férfi meg dühös mozdulatokkal kapta le a bukósisakot és indult kérdőre vonni támadóját. Az első pisztolylövés megtántorította, majd a következő lövést követően egy hang nélkül összeesett az út szélén.

- Megbeszéltük, ugye – ordított térdére rogyva a Grigorij az úton. – Megbeszéltük már, hogy nem veszed át a testem! Az az enyém, az enyém!
– Mert egy gyáva fasz vagy! – mordult rá a hang – ezt is elszalasztottad volna. Muszáj nekem cselekednem, mert te biiirka vagy – a birkában az „i" -t, mint egy bégetést, jól megnyomta.
– De megígérted, hogy nem teszed többet, hogy kiszállsz belőlem! – kiabálta tovább a férfi, miközben az eső is egyre inkább rákezdett.

Sírva, a térdére rogyva nézte a szakállas férfi üres, élettelen tekintetét. A zokogás rázta, miközben a háttérben csendben duruzsolt a motor, és az eső zaja töltötte be a mezőt. Eltelt majdnem egy negyedóra, amikor megint megszólalt:
– Most nem mondasz semmit? – várt – Most kussolsz? – de nem jött válasz a kérdéseire. – Elbújtál megint mi, te görény, és rám hagyod a szart itt, mi? – Semmi válasz.

Lassan felkecmergett a földről, lassú léptekkel a motorhoz ballagott, leállította a motort. Visszalépett a kocsihoz, a csomagtartóból elővette a hátizsákot és felvette. Felszállt a motorra, és már indult volna, amikor inkább letámasztotta azt. Visszament a hullához, lefejtette a kezéről az esőkabátot, majd nekifeszült és átfordította a jól megtermett férfit, és leszedte róla a vértől piros műanyag köpenyt. Még fordított a tetemen kettőt, és legörgette az út széli árokba. Az úton csak a piros vérfolt maradt, amit lassan elkezdett szétmosni az eső. A sisakból kifordította az összegyűlt esővizet és felvette azt. A motorral elindult arrafelé, amerről a férfi érkezett.

Már legalább egy órája motorozott, sokszor irányt váltott és többször egyszerű csapásokon vágott át. Senkivel nem találkozott, az egész vidék teljesen kihalt volt, az eső is elállt, és nyomán a köd kezdett ellepni mindent és az este is lassan leszállt. Már gondolt rá, miközben egy-egy elhagyottnak tűnő kunyhó mellett hajtott el, hogy megáll, de aztán mindig úgy döntött inkább, hogy minél messzebbre elhagyja a gyilkosság helyszínét.

Egy tó mellett hajtott éppen, amikor egy nagyon szakadt felbakolt hajó sziluettje sejlett fel az egyre sűrűbb ködben. Megállt. A hajó a tó szélén, de a parton, egy rögtönzött állványon magasodott. Az egész szerkezetet sűrű növényzet vette körbe, jól láthatóan már jó ideje gazdátlan volt az egész.

Letámasztotta a motort, először óvatosan körbejárta a szerkezetet, már amennyire a szúrós cserje engedte azt. Az egyik oldalon egy rögtönzött létraszerűséget vett észre a hajóhoz támasztva. A robogót betolta a növényzet közé, hogy az kívülről nem is volt már látható, a pisztolyt kibiztosította és felmászott a fedélzetre. Felesleges volt az óvatossága, a szerkezet üres volt és jó ideje elhagyatott. Szerencsére a kajütajtó nyitva volt, óvatosan bemászott a hajóba. Belül az egész össze volt graffitizve, és a belső szerkezete össze volt törve, de a vandálok a masszív ággyal nem bírtak, az a helyén maradt.

Moor a fehér lepedővel letakart tetemet vizsgálta – Két lövés a mellkasba, közvetlen közelről – bökte oda neki a halottkém kérdezés nélkül. – A halál azonnal beállt. Nagyjából öt órája.
– Nincs sok előnye a rohadéknak – fordult Polzmann felé. – El fogjuk kapni. Ez a fazon egy hullagyáros. A halál angyala.

– A férfi – a nyomozónő a jegyzetébe pillantott – Carl Freiling – valószínűleg csak rosszkor volt, rossz helyen. A pecázásból jött, amikor belefutott az ellopott autóba – bökött a félig az árokba bukott Audi felé, ami körül szintén technikusok nyüzsögtek. Felállott reflektoraik bevilágítottak az út menti erdőbe, de a fényük elakadt az onnan kibukó ködben. – Csak tudnám, hogy miért kellett ennek a szegény párának meghalnia.
– Lehet – vakarta meg a fejét Moor – lehet, hogy nem gyalog volt. Mondjuk kocsival. – Hirtelen ötlete nyomán gyorsan intett az egyik technikusnak – Gabo, meg tudnád kérdezni a hozzátartozóktól, hogy Freiling úr kocsival volt?.

A megszólított egy telefont rántott elő, és valakivel gyorsan beszélni kezdett. – Hát, ha így van, akkor csak visszafelé indulhatott az úton – mutatott az országút felé a nő. – vagy esetleg… – és a sötét ködbe vesző makadámút felé nézett.
– Uram – a technikus sietett vissza – Hölgyem, – egészítette ki a megszólítást gyorsan – Az egyik nyomozó elment értesíteni és kikérdezni a hozzátartozókat. – Kis szünetet tartott, nyelt egyet.
– Két kisebb gyereke volt – tétován a letakart halott felé intett. Kis szünet állt be közöttük, de aztán folytatta
– A felesége azt mondta, hogy a férje vacsorára, úgy nyolcra ment volna haza. Egy ezüstszínű Honda Scoopy robogója volt, és egy sárga esőkabátban volt, amikor reggel elment.

– Akkor már tudjuk, miért kellett meghalnia – biccentett Moor. – És… – elgondolkodva a ködös kavicsos út irányába nézett – és valószínűleg arra ment tovább a gyilkos. Nem hiszem, hogy az országutat választotta volna egy robogóval. – A nyomozónő egyetértően biccentett – Terjesszük ki a keresést arra az irányra is. – Az előbbi technikus villámgyorsan egy térképet varázsolt elő a táskájából. Az egyik rendőrautó motorházára terítették azt – Nem lesz egyszerű dolgunk… – vonta le a fiatal technikus a következtetést – tavak és erdők, kisebb hegyek és barlangok.

– Indítsák a keresést az hőkeresős helikopterekkel! – fordult Moor a technikus felé. – A kutyásokkal nem mennénk sokra az eső miatt, de lehet lélektani hatásuk. Meg persze sok ember kell. Nagyon sok. Az egész környéket fel kel forgatni a szemétláda után!
– Nem hiszem, hogy készült a menekülésére, az istállóban Frank látogatása valószínűleg teljesen váratlanul érte. – szólalt meg a nyomozónő – Nincs enni- és innivalója, és száraz ruhája. Jó eséllyel települések felé fog tartani, hogy ezeket megszerezze. Adjanak ki körözést és erősítsék meg a felügyeletet! Nem akarunk több halottat!

A gázégő csöndben dorombolt az összetákolt asztalon, a katonai tasakokból összeállított gyorsétel lassan elkészült a kis edényben rajta. A férfi a hátizsákból előszedett néhány száraz ruhát vette magára, míg a vizes ruháit a rögtönzött tűzhely fölé aggatta.

– Most kussolsz, mi? – szólalt meg félhangosan, a szűk kajüt kissé visszhangzott. Még talán ő is meglepődött, amikor válasz érkezett – Na mi van, társalogni akarsz?
Nyelt egyet, majd folytatta – Akkor most mondd meg, hogyan mászunk ki ebből a szarból…
– Mármint, hogy te, te hogyan mászol ki – mire a férfi ordítani kezdett – Te is én vagyok! Te nyírtad ki a szakállast – mire rögtön érkezett a replika – Te meg az ügynököt.
– Nah, mindegy, – legyintett kis szünet után lemondóan – mondjad.
– Kell a doboz. – A férfi rémülten az egyik szék maradványaira pakolt fadoboz felé nézett, de ő követelőzően folytatta – Kell. Csatold fel. A telefonodat pedig kapcsold a műholdra!

A férfi tétován a doboz felé nyúlt, először elhúzta a kezét, majd undorodva maga elé vette a fadobozt. Két fehér, nagyjából méter hosszú, összegöngyölt vezetékeket vett elő a hátizsákból, óvatosan kiegyengette ezeket. Mindkettő két végén a vezetéknek lapos korongok voltak, az egyik végét a halántékához illesztette, ahol az egy bőr alatti mágnesen megtapadt, a másik végét pedig a dobozra tette, ami láthatóan életre kelt, halvány fények kezdtek villódzni rajta. A másik vezetéket is így a fejéhez illesztette, de a másik végét annak a telefonjára tapasztotta, majd óvatosan végig dőlt a szűk ágyon és lehunyta a szemét.

Hajnalban ébredt fel, mert fázott. A gázégőből már kifogyott a gáz és lassan a szűk helység is lehűlt. A száradni kitett ruhákért nyúlt, de fanyalogva vette tudomásul, hogy azok nem igazán száradtak meg. Felhúzta magára a ruhadarabokat, és hidegrázás futott végig rajta. Arra gondolt, hogy jól meg fog fázni, de aztán lassan ráébredt a helyzetére, és rájött, hogy jelenleg ez lehet a legkisebb problémája.

– Mondjad – mordult fel, mert tudta, hogy őő már valahol ott vár.
– Előbb idd meg a kávédat. – A termoszból vizet akart tölteni a gázégőn üresen ácsingózó edénybe, de gyorsan rájött, hogy már nincs több gázpatronja. Kihalászott a túlélőcsomagból egy instant-kávé csomagot, beöntötte a tartalmát a termoszba, jól összerázta azt. Beleivott, és az arcába csapó hideg és keserű íztől elfintorodott. Azért megitta ezt a dolgot, és ráförmedt őő-re – Mondd!

– Este hallottam, hogy kétszer is elhúzott itt egy helikopter, valószínűleg infrával kerestek. Szóval ránk tapadtak. Ez nem jó – a férfi is fintorgott, de nem mondott semmit – Viszont igyekeznünk kell, mert hamarosan elered az eső, és ez nekünk jó. Nem messze innen van egy roncstelep, és ott láttam valamit, ami jó lehet nekünk. Szóval kapd össze magad, és nyomás.

A férfi óvatosan kilopózott a hajó fedélzetére és hallgatózott. Miután hosszasan nem hallott mást, csak a lassan ismét eleredő eső zúgását a párában álló tó felől, megnyugodott. Lassan lemászott a csúszós létrán, halkan, oroszul káromkodva kihalászta a motort a szúrós cserszömörce-bokorból, ahová este sikerült rejtenie, majd a motor önindítója, aztán a zúgása törte meg a csendet. Lassan elült ez a zaj is a hajónál, csak a tavon meg a fedélzeten zúgó esőcseppek törték meg a néma csöndet.

– Korán kelt – nézett álmosan a nyomozónőre Moor, ahogy a kávéját szopogatta, és egy tableten böngészte a híreket. A helyi kisváros szállodájának az étkezője szinte üresen állt, csak ők ketten ültek az egyik sarokban. A nő az élelempulthoz lépett, de csalódottan vette észre, hogy az üres.
– Még nem nyitottak ki, majd fél nyolckor – bökte oda az idősödő férfi. – A kávét is tegnap hagyhatták a főzőben, borzalmasan rossz.

A nő hezitált egy kicsit, majd mégis leemelt egy bögrét a polcról, és töltött magának a kávés tégelyből. Belekortyolt és elfintorodott – ez tényleg borzalmas. De legalább fel lehet tőle kelni. Leült a férfival szemben az asztalhoz – Van valami újság?
– Semmi. A sajtó felkapta az ügyet, a Bild már az orosz sorozatgyilkosról cikkezik, de legalább lehozták a képét, az is valami.
– És tudnak róla valamit?
– Szinte semmit. De mi sem sokat. – felnézett a tabletről, a figyelmét ezúttal egy üres ruhafogas töltötte be – Valószínűleg a fazon egy zseni. Legalábbis a volt munkahelyén így jellemezték. Zseniális programozó, egy csomó találmánya volt, tele volt pénzzel, a cég egy jó része is az öve volt. Aztán valahogy megkattant. Az egyik munkatársa fogalmazott így. Valószínűleg elkezdett magán kísérletezni, és valami nagyon félrement. Erőszakossá vált és kiszámíthatatlanná, aztán meg kirámolta a saját cégét, és lelépett. A bíróság a terelés mellett döntött, póni terápiát kapott, mi meg egy sorozatgyilkost. Brávó.

A nő ironikusra próbálta a saját „bravó” -ját venni, a beszámolót hallva, de kissé félrement a szándék, és inkább egyetértően hangzott. – A kereséssel kapcsolatban van valami?
A férfi nemlegesen biccentett és ismét a tabletbe mélyedt.

– A francba – borította Rodionov dühösen az árokba a robogót, majd dühödten a sisakot is utána vágta, miután a meredek csapás közepén kifogyott a benzin és leállt a motor. – Messze van még ez a rohadt roncstelep? Egyáltalán, mi a szart akarunk mi ott? – de választ nem kapott. Dühösen arrébb rúgott egy nagyobb követ, majd szuszogva gyalog folytatta az útját a kaptatón, miközben az eső kiengesztelhetetlenül hullott tovább. Néha hallotta egy helikopter távoli hangját, de tisztában volt vele, hogy az esőben az infrával nem sokra mennek vele szemben.

Egy órával később – mikor már lefelé tartott a csapáson, őő is megszólalt – Lassabban és óvatosabban! A következő kanyar előtt dobd el az esőkabátot és lassan közelítsd meg a telepet! A rikító sárga kabátot eldobta, és a kerítés tövében bekémlelt a roncstelepre.

Maga a telep hatalmas volt, és a domb tövében terült el, így jól belátta azt onnan. Középen sínek választották el a területet, az egyiken bent állt egy szerelvény, de mozdony nélkül. Így távolról látszott, hogy a hatalmas roncskupacok anyaguk szerint vannak összesorolva. Van, ami jórészt autókból állt, egy némelyik inkább háztartási gépekből, autógumikból és üvegből is volt néhány halom. A telep másik végében néhány nagyobb épület állt, a vonat mellett daruk és markolók serénykedtek.

– Először várunk – szólalt meg ő.
– Jó, de mire? – mordult fel a férfi. A ruhája szét volt ázva, az eső sem hagyott alább és lassan elkezdett igazán fázni.
– Keress a vonaton hűtőszekrényt vagy hűtőpultot. Abban fogunk kijutni. Visszanéztem a műholdképeket, esténként jön a mozdony és viszi el a szerelvényt.
– Aha – kapott a fejéhez a férfi, és talán napok óta először elvigyorodott – cseszhetik az infrájukat.
– Arra azért figyelj, hogy ne zárt kocsiban legyen a hűtő, az azért felmelegedhet, ha benne vagy.

Egy óra elteltével, amikor már igazán fázott és azon gondolkozott, hogy mozogni kellene valamit, a munka monoton rendje felborult a telepen, a gépek leálltak és a dolgozok szinte egyszerre az épületek felé siettek.
– Most! – szólt ő, de Grigorij magától is észlelte a lehetőséget. A szemlélődés alatt kiszúrta, hogy nem messze a kerítésre egy korhadt fa dőlt rá, gyorsan odasietett és rövid bénázás után a csúszós korhadt fatörzsön érett gyümölcsként behullott a kerítésen belül.

Nem egy túrázó típus volt, ez egyértelművé vélt ismét számára, mert meglehetősen rosszul mérte fel a távolságokat. Mire a vonathoz ért, jócskán kimelegedett. Körbenézett, de nem látott semmi mozgást a környéken, a vonat mellett gyorsan végigszaladt. Arra számított, hogy valahol egy nyitott pőrekocsin találni fog kidobott hűtőt, de ebben a reményében csalódnia kellett. Mosógépek voltak rajta jórészt felpakolva, de hűtő egy sem.

Már-már azon gondolkozott, hogy feladja, amikor az egyik markoló mellett elhaladva látta, hogy a kulcs benne maradt a konzolon. Hirtelen ötlettől vezérelve bepattant. Sok-sok évvel azelőtt az egyetem mellett vállalt rakodómunkát és ismerte a gép működését nagyjából, és elégedetten nyugtázta, hogy ez a technika az évek során sokat nem változott.

A géppel a hűtő-hegyhez gurult és óvatosan elkezdett néhány nagyobb szekrényt felrakni az egyik üres kocsira. Gondosan ügyelt arra, hogy a nagyobb szekrények úgy kerüljenek a nyitott kocsira, hogy az ajtajuk továbbra is valamelyest elérhető legyen. Már félig felpakolta a kocsit, és közben időnként óvatosan körbelesett, hogy nehogy valaki meglepje.

De nem elég óvatosan. Szinte váratlanul, az egyik kupac mögül egy – sötétkék öltözetéről és jelvényéről láthatóan – biztonsági szolgálatos férfi bukkant fel. Rodionov óvatosan a pisztoly után nyúlt, ami eddig a konzolon nyugodott, és óvatosan az ölébe csúsztatta. A férfi, egy nagydarab, kopasz kora-negyvenes közelebb jött, de Rodionov nem hagyta abba a rakodást, és meglepődést színlelt, amikor a férfi a serényen forgolódó gép mellé ért.

– Túlóra? – kiáltotta felé, mire ő intett és a vagon felé mutatott – még ma fel kell raknom.
Amaz egy darabig nézte a markoló munkáját, majd legyintett és tovább állt. Rodionov megkönnyebbülten kibiztosította a pisztolyt.

Amikor végzett a rakodással, körbenézett, majd pontosan úgy, ahogy a többi kocsi is le volt ponyvázva, feldobta az odakészített ponyvát a vagonra. A többi kocsin sem voltak ezek még lerögzítve, itt is hagyta úgy, óvatosan bemászott alá, és az egyik alulra berakodott hűtőpultba bekuporodott. Ahogy megpróbálta magára zárni az ajtót, akkor jött rá, hogy alapvetően a hűtőket

nem úgy konstruálták, hogy belülről is zárhatók legyenek, legalábbis a tervezésüknél ez érezhetően nem volt elsődleges szempont. Szerencsére a túlélőkészletében volt erős kötél, kikászálódott a rejtekhelyéről, a hűtő külső fogantyújára kötötte azt, és így már be tudta maga után húzni az ajtót.

Nem sokkal később ismét felzúgtak a markolók és a rakodógépek, és csörömpölve folytatták a munkájukat a szerelvény körül, aztán pár óra múlva minden elhallgatott.

A csönd beállta után nagyjából egy órára zajt hallott, lépteket a vonat mellett. Két férfi érkezett, először a szomszéd vagonnál ügyködtek valamit, amit nem igazán lehetett hallani, majd az ő vagonjához értek. Az egyik férfi felhajtotta a ponyvát és élesen káromkodni kezdett:
– Jörg, ki volt ez a barom, aki hűtőket rakott fel? Ma mosógépes nap van, nagyon gyorsan pakoljátok le ezt a kocsit! – a hűtőszekrényben lapuló férfi vérnyomása rögtön az egekbe szökött, pedig néhány perce még egy forró kávéról álmodozott.

A fegyver után nyúlt, és azon kezdett villámgyorsan agyalni, hogy ebből a szarból majd hogyan fog kimászni, amikor a másik, egy jóval idősebb hang is megszólalt a ponyván túl – Nyugi Franz, már mindenki hazament. És én meg egészen biztos, hogy most nem állok neki lepakolni ezt a szart. Valahogy majd átveszik. Szkenneld be, aztán kész. Vegyél vissza egy kicsit magadból inkább, jó?

A másik férfi még beszélt tovább, indulatosan, de már elléptek a kocsitól, és néhány, a nyomukban érkező, de hangtalan melós villámgyors mozdulatokkal lekötötte a ponyvát. Fogalmuk sem volt róla, hogy valószínűleg a biztos haláltól menekültek meg.

További hosszú órák teltek el. A hűtőpult bődületes rothadás dögszagot árasztott, valószínűleg a kidobása előtt nem túl nagy gondot fordítottak a kitakarítására. Belül jórészt penész lepte az azonosíthatatlan feketés foltokat az alján, ami most a hátsó oldala volt. Rodionov óvatosan kiengedte a kezéből az ajtót tartó kötelet, nagyot lélegzett a kinti, viszonylag friss levegőből és űzött állatként ügyelt a legkisebb zajokra is.

Az eső dobolt a vagon tetejére feszített ponyván, de egyébként két óra telt el szinte nesztelenül. Aztán teljesen váratlanul kissé meglendült a vonatkocsi, majd a légfék éltere kelt hengerei kezdtek el furcsa, de jellegzetes gurgulázó hangokat hallatni. Nem kellett sokat várni, és a szerelvény nyöszörögve és csörömpölve nekilendült. A több sorba felrakodott hűtők csúszkálni kezdtek egymáson, nagyokat puffanva keresték biztos helyüket a zötykölődő és egyre gyorsuló vagonban. A vonat váltókon csattogott keresztül és a kerekek egyre gyorsuló zakatolása megnyugtatta a férfit, aki elaludt a kényelmetlenül szűk és hideg helyen.

Arra ébredt, hogy a vonat lassítani kezdett, kintről neszezés hallatszott. Óvatosan ismét magára húzta a hűtőpult ajtaját a csuklójára erősített kötéllel, de résnyire azért nyitva hagyta azt, és fülelt.
A kocsi közepén motoszkálás hallatszott, majd egy fiatalabb férfi hangja hallatszott tompán:
– Teo, add fel a szkennert! – kis csönd, majd ismét a hang – Semmi. Az IR és a CO2 sem jelez!
– Érdekes is lenne, ha az infravörös látna valamit a szigetelt hűtőszekrény falától, vagy a CO2 érzékelne a kilégzésemet a nyitott és ponyvával fedett kocsiban – gondolta a férfi, de ebbéli meglátásait nem osztotta meg a hívatlan látogatójával. Az közben hallhatóan lemászott a kocsi oldalán, miután visszaigazgatta a ponyvát. A kinti neszezés elhalt, a vonat pedig a már ismert csörömpölések közepette ismét nekilendült.

Ismét visszaaludt, de amint a vonat lassítani kezdett, felélénkült. Nagy nehezen kikecmergett és kimászott a szűk rejtekhelyéről, óvatosan felmászott a ponyva oldaláig, azt kissé felfeszegetve kikémlelt. Kint éjszaka volt és vaksötét, de az eső már elállt. A vonat monoton lassú csattogása töltötte be az estét. Óvatosan előkaparta a mobiltelefonját, és bekapcsolta azt. Speciális, átalakított készülék volt, amit szinte lehetetlen lett volna azonosítani.

A pozíciókövető applikációt nézegette és a túlélőcsomagból kekszet szedett elő, azt majszolta. Először úgy gondolta, hogy leugrik a szerelvényről, ha az egy kicsit jobban lelassít, de a vonat Berlin felé tartott, így gyorsan megváltoztatta a tervet. Tudta, hogy kiadták a körözést ellene, a Bild portálját amikor megnyitotta, saját – kissé raszteres – ábrázatával találkozott rögtön az első oldalon. Ha megpróbálna stoppolni vagy valahol egy isten háta mögötti állomáson vonatot várna, szinte biztos, hogy felismerné valaki. Egyetlen esélye az – ezzel tisztában volt – hogy sapkáját mélyen a fejébe húzza, rátolja a kapucniját és elvegyül egy nagyobb város forgatagában, ahol senki nem fog ráismerni. Berlin pedig a legjobb választás, mondhatni jackpot volt tervéhez.

Még nagyjából egy órányi vonatozás után egyre több fény bukkant fel a ponyván túl. Alváshoz készülő ablakok előtt csattogott a szerelvény, ahol az utcák is lassan kiürültek. A férfit egy kósza gondolata korábbi nyugodt életére emlékeztette, de gyorsan elhessegette azt. Látta, hogy a vonat a Westhafen felé közeledik, és ez teljesen megnyugtatta. Feltúrta a hátizsákját, egy száraz kapucnis pulóvert és egy t-sortot vadászott össze az aljából majd egy tárcát, melyből útlevelek buggyantak ki.

Ahogy átvette a ruháit, a régieket megszagolta, majd undorodva a kocsi aljába lökte. Az orrából így se nagyon kopott ki a hűtőpult borzalmas szaga, most nagyon rosszul jött az emlékeztető erre, kicsit öklendezett is tőle. Az összes papír az ő nevére szólt, kiválasztott egyet, és gyorsan memorizálta új személyi adatait. Óvatosan előszedett a hátizsák egyik elülső zsebéből egy másik útlevelet, óvatosan kinyitotta az utolsó oldalon, elfordította, a fényképe mellett ott volt a neve; Grigorij Rodionov meg a születési dátuma. Először ezt is a ruhák után akarta dobni, de aztán megszakította a mozdulatot. Óvatosan elővette a benzines öngyújtóját, és meggyújtotta az okirat sarkát és nézte, ahogy szinte a körmére ég. Megint korábbi életére gondolt, ami a papírral együtt enyészett el. A hamis – de immár valósnak tűnő – okiratot az előző helyére csúsztatta be.

A vonat fél egy magasságában csikorogva állt meg a teherpályaudvaron. Rodionov még várt vagy húsz percet, majd, amikor úgy látta, hogy kívül minden tiszta, felfeszegette a kocsit takaró ponyvát és kimászott a kocsiból. Óvatosan, mindig az árnyékban maradva és hátát a szerelvénynek szegve elosont a Putlitz hídig. A híd alatt bár volt egy szögesdrót kerítés, de az eléggé szét volt feszegetve, sok dolga nem volt vele. Felmászott a hídra, és elindult a Tiergarten irányába. Berlint jól ismerte, többször megfordult itt, és a térképen is előzetesen kinézte az irányt. Egy kisebb panziót nézett ki magának, online foglalt is szobát, így most viszonylag fesztelenül, szinte megkönnyebbülve sétált szállása felé a kihalt utcákon, ahol csak néha-néha húzott el mellette egy-egy autó vagy villamos.

A panzió a Tiergartentől jócskán arrébb, egy régimódi házakkal tűzdelt, talán tipikus-berlini utácskának is nevezhető helyen, egy alacsony téglaépületben volt. A recepció előtt szakadt kanapékon nagyon fiatal amerikai turisták gyülekeztek, hogy lefekvés előtt még együtt igyanak néhány üveg sört a jókora üvegezett hűtőből. A recepciós lány rajtuk tartotta a szemét, hogy nehogy lenyúlják fizetés nélkül a készletet, a betérő vendégnek nem sok figyelmet szentelt. Rodionov a kapucnija alól biccentett és kérés nélkül a lány elé csúsztatta az útlevelét, és gyorsan elsorolta, hogy már online foglalt szobát. A fekete, hosszú hajú és keleties vonásaival feltűnő lány gépiesen elvette az okmányt, begépelte az adatokat, és anélkül, hogy a férfi tekintetét kereste volna, elsorolta, hogy a liftet a folyosó végén találja, jobbra, a szobája a harmadik emelet végén van és reggeli reggel héttől lesz az étteremben. A férfi elégedetten biccentett és a lift felé indult, a lány pedig az egyik fiúval kezdett perlekedni, hogy az még lóg neki még egy sör árával.

A szoba levegője kissé áporodott volt, de még így is felüdülést jelentett a hűtőpult kínálta lehetőségekhez képest. Gyorsan ledobálta a ruháit, és hosszan beállt a forró zuhany alá, majd bedőlt az ágyba és elaludt.

Reggel bekapcsolta a tévét, hogy megnézze a híreket, de csalódottan vette tudomásul, hogy a sokszoros gyilkosságaival nem számít elég érdekesnek, hogy bekerüljön a hírblokkba, amiben a

vezető hír egy ismert színésznő házasságtörési esete volt. A sokadik ilyen esete, mint az a hosszas beszámolóból kiderült. Ennek ellenére nem akart kockáztatni, egy ételfutár applikáción hamburger-menüket és kólát rendelt, majd amíg ez nem érkezett meg, a vasúti jegyfoglalási rendszert böngészte. Egy fél óra múlva az ajtón kopogtatott és előzékenyen beszólt egy hang, hogy *„ételfutár”*. A férfi az asztalra készített pisztolya után nyúlt, és kiordított, hogy „hagyd ott, az ajtó előtt!”. Hallotta a távozó léptek suhogását és a liftajtó záródó csattanását. Kezében a pisztollyal óvatosan kinyitotta az ajtót, és lábával kissé ügyetlenkedve behúzta a szobába a csomagot.

A vonat az Ostbahnhofról éjszaka indul Varsón és Minszken keresztül Moszkvába, gyorsan foglalt is rá helyet az egyik alvókocsiba. Gondosan ügyelt rá, hogy az utaláson az a név szerepeljen, amelyikkel az országot el akarta hagyni. Már egészen beleélte magát, hogy őő jó ideje elhallgatott, amikor megszólalt:
– Tudod, hogy mit kell még megtenned! – a férfi önkéntelenül is a tarkójához kapott, mintha megpróbálta volna ott nyakon csípni a rosszabbik énjét, de persze sikertelenül. Inkább idegesen végigsimította a haját, és az asztalra, a pisztoly mellett nyugvó fadobozra nézett.
– Nem. Nem akarom! – az ágyra vetette magát és gyűrött párnák közé fúrta a fejét – Nem akarom. Kintről, az utca felől légkalapács dübörgése tört be a szobába a nyitott ablakon keresztül. Karjaival a fejéhez kapott, és gyorsan becsukta az ablakot az agyát szétzúzó hang elől. A hang kissé tompult, de a falak így is belerezonáltak a zúgásba. A férfi eddig úgy gondolta, hogy féllábon is kibírja a szűk kis szobában a vonat indulásáig hátralevő időt, de ezt az optimista hozzáállását most gyorsan módosította magában.

Felhangosította a tévét, megpróbálta lefoglalni magát a millió csatorna kínálta programokkal, de tekintete önkéntelenül is mindig a dobozra tévedt. Azon gondolkodott, hogy ismét kellene valami ételt és esetleg italt rendelnie, amikor kopogtattak az ajtón. Ijedten meredt a zaj irányába, pupillái összeszűkültek, izmai megfeszültek. Arra gondolt, ha nem tesz semmit, talán elmegy a keresetlen látogatója, hiszen kitette a „ne zavarjanak” táblát a kilincsre, de ismét kopogás hallatszott, ezúttal türelmetlenebbül.

Aztán megtörtént, amit végképp nem akart, ezúttal valaki más parancsainak engedelmeskedne felpattant az asztaltól, visszanyúlt a pisztolyért, egy hosszú ugrással elérte az ajtót és feltépte azt. Egy szőke, alacsony lány állt az ajtó előtt, és valamit mondott, de a folyosóról hangosan bedübörgő légkalapács hangja elnyomta a hangját. A váratlan irtózatos dübörgés belehasított a koponyájába, a lány ruháját megmarkolva berántotta őt a szobába, és a mellkasára nyomott fegyverből két, a zajban alig hallható csattanás hallatszott – mintha valaki strandpapuccsal izomból kétszer csapott volna le a szúnyogra az asztalon.

Ahogy a dübörgés is alábbhagyott, a lány rá meredő szemeiből eltűnt az élet, a feje lehanyatlott és a teste is a fal mellett egy kifordult pózba hullott alá. A férfi egy tétova mozdulattal becsukta az ajtót és szűkölő hangokat adva az ágyhoz lépett és rávetette magát.
– Megbeszéltük – nyöszörögte – megbeszéltük, hogy többet nem teszed! Hogy nem akarsz irányítani! Hogy békén hagysz! – és a néma zokogástól teljes testével reszketni kezdett. Közben az utcai légkalapács is ismét lesújtott, és a falak is átvették a férfi reszketését.

Rodionov a szűk szoba még szűkebb előterében, a lány mellett ült. Megpróbálta a tetemet egyenes ülésbe igazgatni, sokáig bíbelődött, hogy az élettelen test ne csússzon el egyik irányba se. Óvatosan megigazgatta szőke haját, kissé megtámasztotta a kezével a fejét, hogy ne billenjen le. „Okszána” – olvasta le a melle fölé tűzött kis táblácskáról, miközben szabad kezével a lány ruháját próbálta helyre igazgatni.

A falról cseppekben a vér csordogált még mindig, és enyhe lőporszag is érezhető volt az előszobában. Végre sikerült egy olyan pozíciót találnia a tetemnek, hogy valamelyest természetesen ült mellette a

földön, de ahogy megpróbálta felemelni a pisztolyt a földről, a lány feje a vállára hanyatlott. Gyerekkori béna próbálkozásai ötlöttek fel benne a másik nemmel, egy régi lány halvány képe, ami megkopott és felötlött benne, hogy mennyi minden másképp is történhetett volna eddigi 31 évében. Le akarta zárni az egészet, véget akart vetni az őrületének, az összes célját vesztett törekvésének.

De főleg ő̋-nek, aki a halántékát birtokolta, és nem eresztette őt. A pisztolyt kibiztosította és szájához emelte, kinyitotta a száját és nyelvével érezte a fém hideg ízét és a lőpor kesernyés zamatát. Mutatóujja a ravaszra feszült és remegve próbálta megfeszíteni azt.
– Jól van, nyertél! – szólalt meg benne ő̋. A remegő mutatóujj egy kicsit visszaegyenesedett. – Jó, rendben. Értem. – A pisztoly csövét visszább húzta a szájától, és halkan megszólalt.
– El fogsz tűnni. Elmész. Örökre. – a halk és lassú szavakat csend fogadta. A szobában is néma csend volt. Az utca felől sem hallatszott be semmi nesz.
– Rendben. – jött a kényszeredett válasz, majd kicsit később folytatta – de előbb megteszed. – Nem felszólítás volt ez, csak kijelentés. A férfi megremegett és a fegyver csövére nézett. Tudta, hogy nem tudja megtenni, nem öngyilkos lenni. Csak gyilkos. Vagy tömeggyilkos. Sejtette, hogy mi lesz, ha megteszi.
– Ezért dolgoztál, ezért küzdöttél évek óta. Ő a te gyereked. A te véred. A te agyad. Engedd el! Tudta, hogy ez így van. Éppen ezért félt, mit félt, rettegett. Lassan, hátát a falnak támasztva felegyenesedett, a lány holtteste pedig eldőlt a vértől áztatott padlószőnyegen. Lassan az asztalhoz araszolt, a fegyvert óvatosan letette és a fadobozt maga felé fordította.
– Akkor eltűnsz! – mondta halkan, mire a hang szinte azonnal válaszolt:
– Eltűnök.

Rodionov óvatosan kinyitotta a fadoboz tetejét. Belül integrált áramkörökön néhány tompa fényű LED villódzott. Ismét rácsodálkozott a bődületesen fejlett számítógépre, és annak lebilincselt lelkére. Ő legalábbis így hívta; léleknek.

Felnézett, az asztalka felett, a falra rögzítve a tévén éppen valami bárgyú talkshow ment kifestett és rettentően üres emberekkel. Óvatosan elfordította a készüléket, és kihúzta a hálózati csatlakozóját. A vezetéket lefejtette a tartókonzolról, és méricskélte, hogy mikor ér el a dobozig. Végre sikerült annyira kihúznia, hogy elég hosszú volt a dobozban a csatlakozóhoz illeszkedő aljzatig. Röviden még megmerevedett keze a levegőben, de aztán egy határozott mozdulattal bedugta a csatlakozót, ami egy halk kis csattanással a helyére ugrott. A dobozban a ledek megélénkültek, és egyre több apró kis fény gyors villogásokba kezdett. A férfi elhátrált az asztaltól, a lány mellé lépett, és hátát ismét a falnak vetve leült mellé, a szőke hajtincseit igazgatva.

Nem emlékezett, hogy mennyi ideig ült ott. Sokáig. Megkönnyebbült. Rettenetesen megkönnyebbült. Megszabadult ő̋-től, és megszabadult a doboz lelkétől is. Azaz, persze – vallotta be magának – ez utóbbi megszabadulás egy sokkal bonyolultabb történet lesz. Nehézkesen mozogva összekészítette a hátizsákját, utoljára a doboz becsomagolását hagyta, látta a ledek jócskán lelassult villogásán, hogy megtörtént. Ellenőrizhette volna is, ha felcsatolja a neurotranszmitterét, de nem akarta látni is azt, amit már biztosan tudott.

Óvatosan átlépte a lány tetemét, résnyire kinyitotta az ajtót, majd, amikor látta, hogy senki nincs a folyosón, kilépett, és behúzta maga mögött az ajtót. A szobát több napra vette ki, nem számított semmi kérdésre, hiszen úgy tűnt, hogy a városba tart, mint a többi turista, de a recepciós pultnál egy fiatal srác állt, és intett neki, hogy álljon meg. Nem látott a mozdulatban semmi fenyegetőt Rodionov, kapucniját mélyen a szemébe hajtva a recepcióhoz lépett.

– Elnézést uram, szóltak önnek, hogy délután nem lesz víz? – Rodionov kissé biccentett, mire a férfi folytatta, az utca felé intve, ahol éppen csönd honolt – Sajnos csőtörés volt az utcán, hamarosan elzárják a csapot. De azt mondták, hogy nem tart sokáig, egy órán belül lesz ismét víz. Elnézést. – Már

távozóban volt a pulttól, de a férfi folytatta. Megfordult, de rájött, hogy mondandóját nem neki, hanem a lift felőli folyosóról érkező kollégájának szánja

– Nem láttátok Okszánát? – mire amaz nemlegesen intett, de eközben Rodionov gyorsan kilépett a főbejáraton.

Ott van a rohadék, a videón – bökött egy nyomozó a rettenetesen rossz felbontású képre. – Tudjátok követni? – Egy fiatal technikus srác nyugtatóan intett a kezével – Igen, már megtettük – és egy másik kameraállásból mutatta a férfit, ugyanabban a szürke melegítőben, kapucnival eltakart arccal. Ennek az utcai kamerának lényegesen jobb volt a felbontása, látszott, ahogy a férfi a csatorna partján elvegyül az ott sétálók között. Aztán hirtelen megáll, a folyó korlátjára támasztja a hátizsákját, és elővesz belőle egy barnás színű kéttenyérnyi kockát, talán dobozt. Forgatja maga előtt, majd egy hirtelen mozdulattal a vízbe veti azt.

A kenyérdarabokért odasereglő kacsák rémülten vetődnek el az útlából, egy ott sétáló idősebb férfi is kissé meglepve követi a doboz útját. Az a vízbe csapódik, de nem merül azonnal el, egy pár pillanatig lebeg a víz színén, mintha tudna úszni, de aztán – a felvételen ez is jól látszik – megbillen és elmerül a csatornában.

Az idős férfi a kapucnis felé fordul, de aztán csak legyint egyet, és továbbáll. A láthatatlan arcú még egy darabig szemléli az elmerült doboz hűlt helyét, majd egy laza mozdulattal a hátára csapja a hátizsákját, és folytatja a sétáját a csatorna partján.
– Meddig tudtátok lekövetni?
– A Spittelmarkt-nál lement a metróba, ott nyomát vesztettük. – válaszolta a fiatal technikus, de közben le sem vette a szemét egy másik monitorról, ahol szintén utcai kamerák felvételei futottak.
– Hogy is hívják?
– Dieter Mahle. Ezt adta meg, de szinte biztos, hogy nem valódi név, az ujjlenyomatával nem egyezik. Van viszont egy egyezés, úgy tudom, a kollégák már úton vannak ide. Állítólag a faszinak már van pár ügy a rovásán. Néhány gyilkosság.

A vonat ablakában gyorsan suhan az esti táj, halvány szórványos fények mutatják, hogy a szerelvény egyre ritkábban lakott földeken vágtat át, a monoton csattogást néha a közeli mozdony tompán behallatszó kürtje és a kinti sorompócsengők felfutó majd alábbhagyó kolompolása töri meg.

A férfi a homlokát az ablakhoz szorítja, jólesik neki annak a hidege. Élvezi a komoly áron megváltott szabadságát, tudja, hogy innen, Oroszországból nem fogják soha kiadni őt Németországnak. Már ha valaha is be fogják tudni azonosítani. Jó papírjai vannak és főleg pénze is van, ami itt mindennél fontosabb, alámerül és eltűnik majd.

Hirtelen a tarkójához kap, de aztán ez a mozdulat is egy hajlesimítássá enyhül. Őő is eltűnt, elásta magát ott, valahol hátul. Aztán másfelé terelődik a figyelme és rögtön elkomorul, gyorsan elveszítve a semmiből érkezett jókedvét. Igen, ő pedig immár szabad. Egy párafoltot fúj a hideg ablakra, majd maga elé dünnyögi lassan és kimérten miközben mereven nézi a hátrafelé suhanó fényeket, ahogy egy magányos állomáson vágtat át éppen a vonat.

– Elkezdődött. Tényleg elkezdődött.

Vámos Sándor

From:
https://mail.bolyongo.hu/ - **bolyongó**

Permanent link:
https://mail.bolyongo.hu/doku.php?id=passport:grisha

Last update: **2026/08/15 23:59**